

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtrek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravnništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Slovenski mladini!

Kadar se začne v pomladi cela narava oživljati, drevje cvesti, travniki zeleneti, žitna polja kliti, razveseli se vsako človeško srce! Nam ugaia živahnost, gibčnost, življenje, sovražimo pa lenobo, nedelavnost, zaspanost.

Z radostjo se je polnilo naše rodoljubno srce, ko smo opazovali, kako se je v zadnjem času tudi naša mladina vzbudila iz dolgotrajnega spanja ter se poprijela dela. Mi gremo naprej, klicali smo z mladim rojem ter se brez strahu ozirali v bodočnost slovenskega naroda. Vedeli smo, da sedaj med nami zopet raste

narodna zavest.

Kjerkoli nastopajo naši vzbujeni slovenski mladenci, tamkaj se glasi iz mladih grl lepa slovenska pesem, iz njihovih govorov veje narodna samozavest. In po veselicah naših mladeniških družb in bralnih društev prenašajo mladenci svoje navdušenje tudi v srca drugih. Blagodejno je njihovo delovanje.

A slepi bi morali biti, ako bi rekli mladencem, dovolj ste storili s tem, kar se je dosedaj storilo od vaše strani. Mi smo prijatelji mladeničev, in prijatelji govorijo med seboj odkritosrčno in brez ovinkov. Kar so mladenci dosedaj storili, to je še le začetek njihovega delovanja.

Strahovita nesreča.

Dan za dnevom nam naznanjajo časniki večje in manjše nesreče; a stoletja že ni slišal človeški rod o tako velikanski, strašni nesreči, kakor se je zgodila zadnji petek dne 8. maja zjutraj na otoku Martinik. Nenadoma je izbruhnil v bližini mesta Sen Pier ognjenik (vulkan) Mon Pele ter pokopal s pepelom in kamenjem okoli 40.000 ljudi. Le nekoliko nad 30 jih je uslo gotovi smrti. Otok Martinik se nahaja blizu Amerike in je pod francosko oblastjo.

Pred 8. majem so na otoku Martinik večkrat čutili potres, a se niso zmenili za te svarilne sunke. Na bluvanje ognjenika pa že celo nihče mislil ni, ker se je občno sodilo, da so ognjeniki ugasnili. Žrelo ognjenikovo se je smatralo že 50 let kot ugaslo ter je bilo v širini 150 metrov napolnjeno z vodo.

Zjutraj dne 8. maja se je začel naenkrat silno tresti ves otok. V tem se je odprlo žrelo ognjenika Mon Pele, zavrela voda se je razlila po mestu Sen Pier in na to je bruhnilo iz ognjenika najprej ogromno

Položili so si temelj, na katerem hočejo staviti poslopje svoje bodočnosti, a poslopja še niso začeli zidati. In sedaj je čas, da začnejo tudi tukaj prve korake. Mladenci morajo skrbeti za svojo

nadaljno izobrazbo.

Ko bo minolo poletje in se v jeseni dogotovilo vsako večje gospodarsko delo, takrat naj minejo tudi šumne veselice, hrupne predstave, živahna zborovanja in naj se začne učenje. Mladenci naj se zbirajo mirno v svojih društvenih sobicah ter bavijo z učenjem. Saj je toliko predmetov, s katerimi bi morali biti mladenci dobro znani, predno se postavijo v gospodarstvu popolnoma na svoje noge.

Naj omenimo le nekatere reči, katerih bi mladenci ne smeli prezreti. Vsi skoraj bodo postali enkrat volivci v občini. Učite se torej občinskega reda, vseh zakonov, ki se tičejo občinskih stvari. S tem znanjem boste pozneje mnogo veljali. Ne boste odvisni več popolnoma od kakega občinskega pisarja, ampak sami boste lahko razsodili v prepornih rečeh. Znati je treba tudi davčnih predpisov. Kmet sedaj slepo plačuje naložene davke, ne ve si pomagati, ne ve se pritožiti, ako mu tudi kaj ne ugaia. Glavne točke naše ustave moral bi vedeti vsak državljan. Kako se voli v okrajne zastope, v deželni zbor, državni

zbor, to so predmeti, o katerih se govori dandanes vsaki trenotek. Da ne bodo kmetje pri posojilnicah, gospodarskih zadrukah, pri konzumih popolnoma odvisni od gospodov ali svojih nastavljenih uslužbencev, treba jim je znati vsaj glavne reči o knjigovodstvu.

Pa tudi manj strokovno znanje naj si pridobijo naši mladenci. Ali ne miče vsakega slovenskega kmečkega sina znati o zgodovini svojih pradedov v davni prostosti? Kako so oni ljubili rojstno zemljo, kako se borili za njo, darovali za njo svoje premoženje in življenje! Potrebno je tudi, da dandanes pozna slovenski mladenič najboljše slovenske pripovedovalce in pesnike. Vse resno delo pa naj oživlja, ako le mogoče slovenska pesem. Kadar Vam bo pri učenju padal pogum, izginjala vztrajnost, potem Vam naj na novo vlije navdušenja v srca naša prekrasna slovenska pesem.

Mladenci pa tega načrta, ki smo ga sedaj opisali, ne bodo mogli povsod sami izpeljati. Zato se obračamo do

prijateljev mladine

ter jih prosimo, naj so jim v podporo in pomoč. Stopite k našim mladencem ter se posvetujte z njimi, kako bi se v vašem kraju najlažje in najprimerneje izpeljal naš načrt. Ne bodite jim prijatelji samo

zemlje. Nato je bruhnil iz ognjenika še velikanski ognjeni steber, na mesto je letela žareča lava, kamenje, pepel. mesto je bilo v hipu zakrito z ognjem. To deževanje je trajalo blizu četrt ure. . . In v mestu ni bilo več živega človeka. Kar jih ni pobilo kamenje, zažgal je ogenj, največ pa jih je zadušil plin.

V četrt uri, torej v velikanski naglosti, se je izvršila nesreča. Mnogo mrličev, katerih trupla leže po ulicah in obrežjih, je le na polu oblečenih, kar dokazuje, da jih je nesreča dohitela še v postelji, predno so zjutraj vstali ter da so potem na pol nagi zbežali proti morju, v katerem so utonili, druge je pa že na ulici umoril ognjeni dež in plin.

Mnogo prebivalstva pa je zgorelo v stanovanjih. Vse mesto je sedaj le žalostno pogorišče; mrtva trupla, ki leže po vsem mestu, pa so začeli zažigati, da se zrak ne okuži.

V celem mestu ni najti več vode. Nekateri deli mesta so popolnoma izginili. Hiše so razdejane. Le kleti največje banke na otoku so še bile ohranjene in v njih 2 milijona frankov.

Mesto San Pier leži na zahodnem obrežju otoka Martinik ob morskem zalivu ter je bilo važno morsko pristanišče. Na dan nesreče je bilo 18 ladij v pristanišču, katere so vse bile uničene z ognjem in kamenjem ognjenikovim. Le oddaljene ladije so se rešile. Otoku se je bližala isti dan tudi ladija „Roddam“, ki pa je zapazila nesrečo ter zbežala. Vendar se je dvanaest mož te ladije ponesrečilo, dva mornarja sta od strahu zblaznela ter skočila v morje. Kapitan pripoveduje, da je bila naenkrat popolnoma tema. Potem pa je začelo bobneti, svitati se, ogenj je švigal po zraku, strašno gromenje se je razlegalo, vse se je zibalo in treslo, bilo je, kakor da bi se odprl sam pekel. Angleški parobrod „Esk“ se je peljal pet milj daleč mimo otoka Martinik, ko ga je obsul pravi dež samega pepela. Kapitan je odposlal čoln proti otoku, a mornarji so videli same plamene in se niso upali iti do kopnega.

Nekateri parniki so se skušali po nesreči bližati otoku, toda videli so le goro pepela, kjer je prej stalo glavno mesto, in iz pepela vzdigal se je dim in plamen. Na

v veselih urah, ampak tudi v resnih urah učenja in delovanja.

Mladenci! Sele tedaj, ako se v naših vrstah začne tudi resno učenje in pripravljanje za bodočnost, bo dobilo vse mladeniško gibanje globok in važen pomen. Sovražniki bodo trepetali pred Vami, a Vaši slovenski očetje Vas bodo blagoslavliali!

Kako se rešuje kmet?

Vsakdo uvidi dandanes, da se kmetu slabo godi in da je treba zahtevati, da se vlade ozirajo na kmečki stan. V našem listu se nikdar ni to opustilo in mi smo vedno glasno pripoznavali, kako mu je treba pomoči. Pa ne samo drugim smo priporočali kmeta in njegove težave, ampak mi smo tudi kmetu samemu večkrat že povedali, kako si naj tudi sam skuša, izboljšati svoje žalostno stanje.

Prišli pa so nad slovenskega kmeta tudi prijatelji v ovčji obleki ter mu obetali, da ga oni hočejo rešiti. Njihovo glasilo je »Štajerc«. Kako pa hočejo ti prijatelji rešiti kmečki stan? Le pogledimo v njihov list! S hujskanjem in psovanjem! Grdijo in črnijo takozvani klerikalizem, pod katero besedo razumejo vero in cerkev. Človek potrebuje na vseh svojih potih božje pomoči in božjega blagoslova, ti »prijatelji« pa ga hočejo odtrgati od Boga. Hujskajo proti različnim osebam in stanovom, ter hočejo, da se bojuje stan proti stanu. V takem boju bi potem nemškutarji in liberalci najlažje ribarili za svoj — žep. V zadnji številki govori ptujski list o bin-kostih ter sladko pripoveduje, kako je najboljši in najdragocenejši zaklad naše duše — mir. Na isti strani pod črto pa napada in smeši in blati ta hinavec nič manj nego — 14 slovenskih oseb. In v raznih stvareh se napada slovenski duhovniški stan v obče, se napada sv. misijon pri Mali nedelji, se blati duhovnik v Sv. Petru pri Velikovecu, župnik v Rajhenburgu, župnik v Črešnjevcih in rodoljubi v Sv. Barbari v Halozah.

Prijatelji, ali se tako rešuje kmečki stan, da se hujska proti katoliški veri, proti slovenski duhovščini, proti našim

rodoljubom? Ali se bodo vsled tega hujskanja znižali kmetu davki, ali bodo vsled tega hujskanja se naredile boljše postave za kmeta? O nikdar ne!

Zakaj pa vendar pravijo ti »kmečki prijatelji«, da hočejo rešiti kmečki stan? Ker hočejo preslepiti kmeta. Oni si mislijo, ako se bodo slovenski stanovi med seboj grizli in jedli, potem ne bodo imeli časa misliti na nemškutarskega trgovca in gostilničarja. Slovenci se bodo med seboj mesarili, mi nemškutarji pa se bomo smejali. Za to pa slovenski kmetje, pozor pred nemškutarji in njihovimi listi!

Politični razgled.

Princ Windišgrec s svojo soprogo bivšo nadvojvodinjo Elizabeto se je vrnil s svojega ženitovanjskega potovanja ter se naselil v Pragi, kjer bo še nadalje služil pri vojaštvu. Princ Vindišgrec je nadporočnik pri dragoncih.

Poslanec Robič je v državnem zboru govoril o kmečkih željah. Rekel je, da noben stan ni sedaj od vlade tako zapuščen kakor kmetski stan, zato se temu stanu tudi tako slabo godi. Kmet propada, izginja, posestva njegova kupujejo kapitalisti. Za druge stanove se dajajo milijoni in milijoni državne podpore, da si opomorejo, kmetu pa se daje skopo kakor pastorkom. Domači pridelki se ne morejo prodati, ker odpira naša vlada vrata pridelkom tujih držav. Živinoreji preti iz Švice in Nemčije velika nevarnost, a naša vlada se še ne gane. Carina na italijanska vina se mora povišati, da dobijo naša vina zopet večjo ceno. Govor našega kmečkega poslanca bo gotovo naredil na volilce dober utis, ker je poslanec tako gorko in odločno govoril.

Na Francoskem imeli so državno-zborske volitve. Zmagala je sicer to pot cerkvi sovražna vlada, a njena zmaga ni kdo ve kaj vredna, ker ima le malo večino za seboj. Precej močno se je povzdignila krščanska stranka, katero Leon XIII. toplo priporoča. Te volitve so stale vlado neizmerno denarja. Vse uradnike so spravili po koncu, da so agitirali za vladne kandidate, drugače bi bili ob službo. Ker so

katoliški duhovniki po svoji dolžnosti opominjali vernike, naj ne volijo ljudij veri nasprotujočih, je sedaj minister notranjih zadev odredil preiskavo zoper nje. A duhovniki niti pol toliko niso agitirali, kakor protestantski pastori in judovski rabini, za katere se pa vlada nič ne briga in jih nič ne preganja. Taka je svoboda, enakost in bratstvo v svobodni ljudovladni francoski: samo laž in neresnica in hudobija je svobodna!

Špansko kraljestvo je vladala dosedaj kraljeva mati, ker je bil sin Alfonz XIII. še mladoleten. Sedaj pa je postal polnoleten in prevzel sam kraljevo žezlo. A govori se, da se bo ga nadalje podpirala pri vladanju skrbna mati. Mladi kralj je telesno precej slaboten, duševno pa zelo nadarjen. Z vso dušo pa je navdušen za vojaški stan. Da bi le to navdušenje ne prišlo španskemu ljudstvu predrago.

Spreobrnjenje srbske kraljice Natalije h katoliški veri je vzbudilo veliko pozornost. Kraljica je že v pravoslavju bila velika častilka Matere božje. Zlasti rada je čitala knjige, ki so govorile o Materi božji. Obiskala je tudi Lurd, kjer so jo globoko ganili tam vršeci se čudeži. Naročila si je list, ki poroča o lurskih čudežih in katerega urejujejo zdravniki. Vedno bolj je spoznavala resničnost katoliške cerkve in storila je odločen korak pri slavnem papežu Levu XIII. sprejeta je bila s kraljevimi častmi. Nekateri »gotovi« listi so kričali, da se kraljica Natalija misli možiti, toda novejša vesti to vest zanikujejo. Naj bi odločen korak prepričane in mnogo skušene kraljice rodil med njenimi še nepokvarjenimi brez lastne krivde v zmotavajočimi Rusi in njenimi podložniki Srbi mnogo posnemovalcev.

Vojska v Južni Afriki. Vedno ista pesem! Iz Londona zagotovo zatrjujejo, da se sklene mir, ter da se Buri odpovedo samostojnosti, iz burskih krogov iz Bruselja prihajajo vesti, ki onim naravnost nasprotujejo ter trde, da se mirovna pogajanja prav gotovo ne posrečijo, ker Angleži ne dovolijo Burom v Južni Afriki brzotjavne zveze z burskim predsednikom Krügerjem. Vsekakor da se mir ne sklene brez Krügerjevega potrjenja.

obrežju so ležali križem mrtveci, ki so se menda bili hoteli rešiti na ladje. 18 ladij je popolnoma uničenih, 20 ladij se je rešilo, ki niso bile popolnoma v obližju mesta.

Tudi okolica je uničena, za to pa je število ponesrečenih tako veliko, namreč 40.000. Mesto Sen Pier samo šteje le 25 do 30.000 prebivalcev. Ogenj, ki ga je metal ognjenik, segal je štiri angleške milje daleč naokoli ter vse požgal in umoril. Med ljudmi, ki so v okolici zbežali pred ognjem, vlada silna lakota. Osebe, ki so se rešile, so večinoma težko ranjene. Parnik »Roddam« je bil na dan nesreče zelo blizu otoka in rešil se je le radi tega, ker je bil ravno v polnem paru.

Rešenih je okoli 30 oseb. Gotovo so te osebe, ki so se rešile, iz okolice, ne pa iz mesta. V čakalnicah francoskega ministra za naselbine v Parizu se dogajajo srce pretresujoči prizori. Ljudje, ki so imeli svojce v Sen Pieru, pridejo vprašati za njih usodo. A nihče jim ne more odgovoriti na njih uprašanja. Ampak verjetno je, da jih ni več med živimi. Raz

vsa vladna poslopja v Parizu vejejo črne zastave v znak žalosti.

Francoska vlada skrbi, da dobijo prebivalci otoka vso potrebno podporo. Nek vladni uradnik se je odpeljal proti Martiniku s 500.000 franki, namenjenimi v pomoč.

Tudi na drugih bližnjih otokih so začeli bruhati ognjeniki ogenj. Na otoku Domingo delajo ognjeniki istotako strahovito. Na otoku St. Vincent je izbruhnil ognjenik Sufrier ter neprestano bljuje. Izbruh je spremljal grozen grom, strele so švigale, toča goreče lave je naredila neizmerno škode. Mnogo oseb je tukaj mrtvih. Na otoku Barbados so se čuli dne 10. maja popoldne ob 3. uri mogočni streli od otoka St. Vincent. Vojna ladija »Indefatigable« je odplula proti otoku St. Vincent na pomoč. St. Vincent je oddaljen od Barbadosa več sto morskih milj, parniki vozijo okoli 12 ur. Prebivalcev ima otok 44.000, glavno mesto se imenuje Kingstow.

Delovanje ognjenikov na teh otokih še ni minolo. Nekateri menijo, da preti

otokom velika nevarnost, da se nazadnje pogreznejo v morju.

Otok Martinik je največji med takozvanimi malimi otoki Antili med južno in severno Ameriko in ima blizu 900.000 prebivalcev. Po sredini otoka se razprostira visoko skalnato gorovje, iz katerega se dviguje več ognjenikov, mej temi Mon Pelé, čegar žrelo je napolnjevalo malo jezero. Šest gorskih vrhov obkrožuje ognjenikovo žrelo. Podnebje na tem otoku za Evropejca ni ugodno, vročina ondi je velika in je vse precej vlažno. Rumeni mrzlica je ondi navaden gost. Zemlja je izredno rodovitna, v gosto zaraščenih gozdih se nahaja najdragocenejši les, najvišji vrhovi gora so pa neobraščeni. Na Martiniku se nahaja strupena kača, ki vsako leto zahteva mnogo človeških žrtev. Prebivalstvo sestoji večinoma iz zamorcev in mulatov, ki se od l. 1847. peča skoro izključno s pridelovanjem sladkorja. Otok je v letu 1493 odkril Kristof Kolumb, a ga ni sprejel v špansko posest; šele l. 1635 so se ondi naselili francoski izseljenci. Poslednje je prišel otok v angleško posest in šele po pariskem miru, leta 1814, je pri-

Gospodarske stvari.

Pozor vinogradnikom! Vinogradnike opozarjamo, naj letos prav pridno žveplajo v vinogradih. Letošnja zima bila je jako mila in se je zaradi tega bati, da se bode trtna plesnoba v veliki meri pokazala. Seveda bi že moralo biti žvepljanje do binkosti izvršeno. Torej priporočujemo nujnost vsem, kateri še niso žvepljali.

Kako se naj divje ameriške trte na cepitev pripravljajo. Na večih krajih sem opazoval, da vinogradniki malo ali pa sploh nič ne gledajo na to, kako jim trta raste do cepljenja na zeleno. Marsikje sem opazoval, kako da trto pripravljajo na cepitev. Marsikateri vinogradnik misli, ako trto zmladoletja obreže in okopa, da zadostuje. Pa to ni zadosti, ampak trto mora prav pridno in skrbno gojiti in pripravljati na zeleno cepitev s tem, da vse nepotrebne poganke odstrani, ki jih je včasih vse polno, in pusti samo one, katere mislimo imeti za cepitev. To so one dve ali tri mladike, ki naravnost rastejo in so ravne in sposobne za cepitev. Pa to še ni dosti, ampak se še morajo zalistki prav pridno prikrajševati, pa le tako, da se mladica ne rani. Kdor na ta način pripravlja trto na cepitev, ta pravilno ravna in ima lepo trto. Kdor pa nasprotno ravna, sam sebe goljufa, kar so že mnogokratne poskušnje pokazale. Ljubi vinogradnik, ako hočeš imeti zgodaj trs pripravljen za cepljenje, goji in pripravljaj ga na to. Posebno zdaj ravno je primeren čas za to, da ga gojiš in pripravljáš na cepitev. Prav pridno in skrbno pregledaj vsaki trs, ali je pravilno za rast pripravljen ali ne. Ako ni, stori to in potrgaj vse nepotrebne mladice in zalistke in po tako uravnanem delovanju bodeš imel v nekaj dneh prav lepe in pripravljene mladice za cepitev. A oni, katerim ni mar za obiranje, bodo pa imeli slabe in šilave mladice, in še pri teh podlistki večji, kakor pa prave mladice, kar sem že pri marsikaterih opazil, in tako po naključni naletel o času cepitve na celo grmovje, da še ni bilo mogoče se skozi preriti. Ni čudno potem, ako se po takem nepravilnem cepljenju večinoma vse posuši. Potem pa je ubogi cepjar vsega tega kriv. Pa ni res tako, ampak le nepravilni vinogradnik sam, ki ni imel mla-

dice pripravljene za cepitev. Vsak vinogradnik bode urno tekel v vinograd, da pripravi prav mladice za cepljenje, ako še ni. Pa upam, da vsi skrbni viničarji so že to napravili. Vsem vinogradnikom kličem: ne zamudite tega zlatega časa, ako ga zamudite, leto zgubite.

Kako naj dostojno se in vljudno obnašamo?

Ljubi snažnost.

Kdor se hoče prištevati med olikance, mora bit snažen. Snaga človeka vsakemu priporoča, se nam dopada ter veliko pripomaga k zdravju. Zdravniki jo priporočajo, ker se po njej obvaruje človek boleznim, posebno kužnim. Nesnaga se pa studi vsakemu; poštenemu človeku se gabi pred njo.

Da si ohraniš snažno svoje telo, ti služi najbolj čvrsta voda. Umij si vsak dan dobro obraz, vrat, ušesa in roke. Kdor ne umi gre med ljudi ali se vsede k mizi, ne ve se dostojno obnašati. »Kdor se do devete ure ne umije, za njim angelj vodo vlije«, so nam otrokom pravili starši. Grše pa še je, če hodi odrasli človek zamazan po svetu. Snažnost in čistost telesna ti čisti kri bolj, kakor vsa druga zdravila!

Nohte si snaži ter jih poreži ob svojem času. Ne stori pa tega očitno pred drugimi ljudmi.

Vsak dan si umij zobe s čvrsto vodo. To jih obvaruje gnjilobe in slabega duha iz ust.

Istotako se moraš vsak dan lepo počesati. »Ta se je volka vstrašil«, pravimo tistemu, ki nosi neredne, mršave lase. Lepo pa že celo ni, če se deklici spod robca »mezli«, to je če ni čedno poglavljen. Vendar pa se varuj pri tem vsakega pretiravanja in lišpanja. Priprostost je tudi tukaj najboljša ter se kaže ravno tukaj najlepše in prikupljivo. Glavnikov ne puščaj po stolih, klopih ali na mizi.

Nos si snaži zmiraj z robcem spodobno in kolikor mogoče po tihem. Vpričo drugih se obrni nekoliko v stran. Robček mora biti zmiraj snažen. Menjaj jih pogosto.

Tudi pri plujanju se posluž robčka. Nespodobno je, pluvati na tla ali skozi okno. Nespodobno je, preveč na glas se kašljati, krakljati in kihati. Posebno se tega varuj v cerkvi in pri zborovanjih.

Preden stopiš v hišo ali sobo, osnaži vselej lepo svoje obuvalo. Snažnost zahteva, da imaš čisto in lepo v redu svoje pohištvo, knjige, orodje itd. Ne meči na tla različnih reči, papirja itd., če ga tudi ne potrebuješ. Take reči spravi, kamor slišijo. Ako prižigaš luč, ne drgaj vžigalice ob steno ali po obleki, ampak ob škatljico ali zavojček, ki je za to pripravljen.

Pisati in risati po stenah, oknih, vratih, klopih itd. je jako nespodobno. Posebno grdo pa je to na straniščih. Kdor ta prostor onesnaži s kakšno pisarijo ali risarijo, o tem smelo rečemo: »Duševni umazanci s tem razkrivajo sami svojo umazanost.« Varuj se tega.

(Dalje pride.)

Razne novice in druge reči.

Častivci najsvetejših Src! Bliza se mesec juni, ki je posvečen presv. Srcu Jezusovemu. Zato se vam vnovič toplo priporočajo lansko leto izdane »Obljube presv. Srca Jez.«, katerih se je do zdaj razpečalo že 19 000 izvodov. O izbornosti te brošurice priča veliko število razpečanih iztisov. Dobiva se pri vodstvu bratovščine presv. Srca Jez. in Mar. v Mariboru (v bogoslovnici) komad po 10 v, po pošti 14 v, 100 kom. skupaj spošto vred 8 K. Ravno isto vodstvo je izdalo tej slično brošurico »Lepote najč. Srca Marijinega«, ki ima v jako okusni obliki na 20 straneh: kratek poduk o češčenju najč. Srca Mar., razne primerne molitve in pobožne vaje, pobožnost v čast Materi Božji 7 Žalosti, kratek poduk o bratovščini najč. Srca Marijinega. Knjižica je hkrati pristopnica k bratovščini. Cena ji je 6 v komad, po pošti 10 v, 100 kom. skupaj s pošto vred 6 K. Častivci najsvetejših Src, sezajte marljivo po teh knjižicah!

Srčnost »Štajerčevih« pristašev v Veržeju. Dragi »Naš Dom«! Ko bi ti imel dar jezika, bi nam povedal svojo žalost, ko prideš vsakih 14 dni v naš narodno zaspanski trg. — Zdi se ti, kakor da bi videl spati kralja Matjaža z njegovo vojsko. Le malokdaj se prebudi kateri zaspanec in pogleda okoli sebe; ko pa vidi, da vse spi, vleže se tudi on, kakor kralj Matjaž, ko mu pove deček, da se letajo črne ptice okoli gore. — Srca štirih bornih »Štajerčev«, ki prihajajo k nam, pa poskakujejo samega veselja nad tem narodnim spanjem. Res imamo bralno društvo, naročujemo si časnike, pisane v slovenskem duhu, kakor n. pr. »Slovenski Gospodar«, »Naš Dom«, »Domovino«, »Rodoljub« in druge. Imamo potrjene gledališke igre, katere bi lahko prirejali; a vse je tako mrtvo, da ne sliši noben častnik ničesar o nas, in kar zve, gotovo ni nič dobrega. — Toda mislim govoriti o »Štajercu« in o srčnosti njegovih pristašev v Veržeju. Kakor sem že prej omenil, imamo precej častnikov narodenih, od katerih prihaja v največjem številu »Naš Dom«, v najmanjšem pa ptujski vsiljenec »Štajerc«. Jeden mladenci, kateri je služil tri dolga leta cesarja, nima toliko pogumnosti, da bi ga naročil na svoje ime, ampak naročuje ga na ime neke družine. To vam je vojaška in »Štajerčevih« pristašev pogumnost! Tudi neki mlinar in še dva druga — katera pa bomo drugokrat imenovali, ako ne opustita tega — imajo ta listič na tihem in berejo njegove budalosti. Tak vam je »Štajerc«, da se ga njegovi pristaši očitno sramujejo.

padel v francosko posest. L. 1848. je bila ondi odpravljena sužnjost.

Mesto Sen Pier leži na zahodnem obrežju otoka Martinika ter broji 25 do 30 tisoč prebivalcev. Mesto leži ob morskem zalivu ter je imelo izborno urejeno pristanišče. Mesto je bilo središče otoka. Najbolj javnih poslopij so bila najznamenitejša: stolna cerkev, škofijska in pravoslavna palača, mestna hiša, gledišče in vojaška bolnica. Mesto so ustanovili leta 1665 ter je imelo ozke ulice z visokimi hišami. V nižjem mestnem delu, kjer je bilo središče trgovine, je bilo podnebje silno nezdravo. Sen Pier je bilo najvažnejše trgovinsko mesto za izvoz sladkorja. Največje pariške tvrdke so imele ondi svoje filijale. V mestu so izhajali trije francoski časniki.

Na severni strani mesta Sen Pier se dviguje 1350 m visoki ognjenik Mon Pelé z velikanskim stožcem in zelo širokim žrelom. Prvikrat je ta vulkan jel bljuvati 22. jan. 1762. Pred izbruhom, ki pa ni

povzročil nikake posebne škode, se je pojavil močen potres. Žvepleni par in vroča voda sta prodirala iz razpoklin. Drugi izbruh se je pojavil natančno čez 30 let, namreč 22. jan. 1792, najmočnejši pred sedanjim pa 5. in 6. avgusta 1851. V notranjem ognjeniku je tedaj grozovito bobnelo, obenem se je pa vsul iz žrela goreč pepel, ki je povzročil veliko škodo. Z raznih mest so se dvigali stebri dima in nekaj dni pozneje so opazili osem manjših žrel, ki so bila napolnjena z vrelo, umazano in po žveplu dišečo vodo.

Strašni dogodki na antilskih otokih spominjajo človeka, kako je celo odvisen od božje Previdnosti, ki vlada celo naravo. Božja roka prime človeka ter ga postavi nagloma pred svojo sodbo. Nihče ji ne uide, vse se ji mora pokoriti. Zato pa se spominjajmo svetopisemskih besed in bodimo vedno pripravljeni na potovanje v večnost, kajti mi ne vemo ne ure ne dneva, kdaj nas bo glas božji odpoklical.

Če ima nas kateri naročen kak časnik, ga nikdar ne skriva, ampak je ponosen, da ima naročen slovenski časnik! — Mladenci in mladenke naročujmo si v slovenskem duhu pisane časnike!

Ta ptujski občinski zastop! Ptujski občinski zastop se meša in vtika v stvari, katerih ne razume prav nič. Nedavno je sklenil obrniti se na razne občinske zastope za skupno delovanje v namen, da bi se grščina odpravila iz gimnazij. Občinska sveta v Mariboru in Ljubnem pa sta odgovorila, da to zadevo prepuščata — strokovnjakom. Zdaj bo najbrže tudi ptujski občinski zastop pustil to reč pri miru. »Štajerc« pa občuduje modrost ptujskih očetov!

Luterani v Ptuj. Ptujčani so za binkoštni ponedeljek zopet pozvali luterskega duhovnika v Ptuj, da jim je imel cerkveno opravilo. Štajerc pa se pridruže kakor star mešetar, da ni proti veri in cerkvi.

Nemško gospodarstvo v Št. Lenartu v Slov. gor. Nemški posojilnici v Št. Lenartu manjka baje okoli 180.000 kroh. Sodnija je naročila posojilnici, da mora imeti do 29. vse v redu. V trgu je jok, stok in kletev!

Od Gornje Sv. Kungote. Preljubi »Naš Dom«! Od vseh strani naše širne slovenske domovine dobiš mnogo dopisov, le iz naše še nisi morda nikakšnega dobil. Za to si odberem urico, da ti nekaj sporočim. Naša župnija ni ravno velika in ne šteje mnogo duš in toraj tudi ne mnogo naročnikov na »Naš Dom«. Udomačila se je tudi ptujška krota pri nas. Poslušajte, kako je našla ta pošast pot do nas. Ko so priredili pri zadnjih deželnozborskih volitvah znani vam gospodje od Ptujah shod, prinesli so tudi ta listič seboj, in od tega časa se šopiri pri nas. Pa nič ne obupaj »Naš Dom«! Mi fantje nabrusili smo si kose, ne bomo kosili samo trave, ampak tudi osat — »Štajerca«. — Od cerkve dol bomo pričeli, do ravnine bomo prispeli, tam obrnemo se na vsako stran, jeden na levo drug na desno, proti jugu, proti severu. Po strmeh pot nas bo vodila, kosa mnogokrat se skršila, pa obrusimo jo spet, da prej ko slej odreže »Štajerca« cvet. Ko prišla zala zopet nam spomlad, vsak slavil bo, da je junak. Ob priliki zopet pisal bom, kje seno spravljaj bom, kje otavo posušili, kje za zimo jo shranili. Navdušeni fantje.

Zakaj Hočani ne napredujemo? Tega dolgo nisem vedel. »Naš Dom« mi je pa razložil to stvar. V 9. številki pravi namreč dopisnik od Sv. Benedikta, da gre pri nekem Juriju lože (kakor pri Sv. Benediktu) in hitro, ker ima tisti Sv. Jurij konja, pri Sv. Benediktu pa se le počasi daleč pride, ker se mora Sv. Benedikt ob palico opirati. No vidis, pri nas v Hoči imamo tudi Sv. Jurija v cerkvi; ta pa nima ne konja ne palice. Tako pa idi naprej! — Vendar ne obupamo: Mi čemo naprej, mi mladi! Vse, ki grejo naprej, pozdravlja hočki mladenič.

Od Sv. Jurija ob juž. žel. Smrt je stegnila svoje koščene roke po prav odličnih osebah. Prvič dne 24. aprila je umrla v 92. letu svoje starosti Ana Šolinc, udova po rajnem možu Jožefu Šolinc, bogataša v okolici Šibenek, bila je že delj časa bolna. Dočakala sta oba visoko starost 92 let, mož kakor njegova žena, v zakonu pa čez 60 let. Naj v miru počiva! —

Par dni pozneje, dne 30. aprila, pa je mirno v Gospodu zaspal gosp. Albert Nendl, posestnik in gostilničar v trgu, v 46. letu svoje starosti. Bil je mnogo let občinski tajnik prejšnjega župana. Mnogobrojni venci pri njegovem sprevodu so jasna priča, da je bil rajni blaga duša in pri srečanju mnogim farmanom. Naj mu bo zemljica lahka! — Mrz je naredil pri nas obilo škode, posebno po vinogradih, kjer je bolj na visokem. Čez polovico trsnih mladik je suhih. Pa tudi na polju nekoliko; a tam manj. Polju pa zabranjuje rast premnogo deževje, ker skoraj dežuje vsak dan. — Dne 3. t. m. je bil pravi kritični dan, velik vihar, dež, celo gromelo je, kakor v največji vročini. V okolici Sv. Primoža je bilo mnogo toče, bilo je še drugi dan dosti na tleh. Šadno drevje je močno poškodovano, pa tudi drugo rastlinje.

Dravinjska dolina. Letošnji maj se noče storiti vrednega one splošne laskave hvale, s katero ga vedno le imenujemo »krasni maj«. Čim lepši je bil april, tem slabši je sedaj maj; sneg in mrz sta veliko škodovala, mnogokje se ljudje pritožujejo, da je malone vse uničeno; jedino upanje po Ptujski gori, Majšpergu, Makolah, Klečah in Špitaliču — trs je pozebel. — Da bi nam Bog ohranil vsaj to, kar je še ostalo, zbrali smo se pretekli torek Majšperžani, Makolčani, Studeničani, Laporčani in letos prvič tudi Poljčančani ter v nedogledni procesiji — bilo nas je do 2500 — šli priporočat se Materi božji Črnogorski; cerkev je bila polna, kakor ob največjih slovesnostih. Že tretje leto smo hodili, pa še nas ni bilo nikoli toliko; pretekli dve leti nam je Mati božja v resnici izprosila dobro letino, in to je letos spravilo marsikoga na noge, ki se dosedaj ni hodil. — Slovesnost je bila krasna, povzdignilo jo je še krasno petje laporskega zbora, ki je pokazal, kaj lahko storijo naši mladeniči in dekleta, če so vneti za čast božjo in slavo Marijino. — Maja hodimo Mariji se priporočat, oktobra se ji zopet hočemo zahvaliti v istem častnem številu, saj smo prepričani, da naše prošnje niso bile zastonj, čeprav nam je hotel dež kljubovati.

Od Svetinj pri Ormožu. Tudi v naši lepi svetinjski župniji z veseljem prebiramo preljubljeni nam »Naš Dom«. Mlado in staro vsikdar željno pričakuje tvojega prihoda, tebe neustrašnega boritelja za pravice slovenskega naroda in tvojega vztrajnega delovanja zoper ptujsko »giftno kroto«, ki je žalibog tudi pri nas razširjena, ne tako zelo med mladeniči, tembolj pa med odraslimi moži. Ali tudi pri nas so nekateri že spoznali njeni nemčurski namen ter jo poslali k svojim atekom nazaj v nemčurski raj. Ta ptujski »Štajerc« je tudi parkrat tako nesramno obrekoval našega obče spoštovanega in od župljanov ljubljene dušnega pastirja, ki z vso požrtvovalnostjo in naporom skrbijo za vse jim v skrb izročene, in ki posebno nas krščanske mladeniče in dekleta spodbujajo, kako naj bi svoja mlada leta obrnili Bogu v čast ter si s tem pripravili srečno življenje na tem svetu, po smrti pa prišli v sveti raj. Bog jim stoterno poplačaj ta njihov trud. Vam pa, dragi mladeniči in dekleta kličem: Oklenimo se z vso ljubeznijo »Našega Doma«, ga radi prebirajmo, ker on je v resnici naš prijatelj in mu pridobivajmo vedno več in več novih naročnikov, tako da bo sčasoma priromal v vsako slovensko hišo dramit ljudi iz narodne zaspanosti.

Ti pa, dragi »Naš Dom«, delaj vedno le v blagor in procvit milega slovenskega naroda! Zatoraj le pridno zahajaj preljubi »Naš Dom«, vsikdar z veseljem sprejel te bom! — Vsem bralcem »Našega Doma« pozdrav! Slovenski fant Matej.

Sv. Jurij ob Taboru. Kakor Vam že znano, g. urednik, imeli smo šentjurski mladeniči na Velikonočni ponedeljek veselo. Navduševali so nas posebno gospod vranski kapelan, kako se moramo boriti za milo domovino slovensko, ter da si ohranimo sveto vero. Proti koncu so nam klicali: Naprej, taboriti! Teh besed, taboriti, poslužili so se naši nasprotniki takoj. Hitro so jo potuhtali ter halo! Marš v »Narod«. Pa ni jim še bilo dovolj. Še »giftna krota« mora jih obregljati, so si mislili. In res, v soboto 3. t. m., smo že videli na njeni raskavi koži popisano vse polno laži. Pisal je namreč nekdo od naših nasprotnikov v »Štajerca«. Ošteva nas notri ter melje svoje laži, da se vse kadi. Piše, kakšen teater smo imeli, ter da konec temu je bilo pretepanje z bikovkami in priduševanjem skozi vas. Pa kdo so bili tisti, ki so se pretepali? Nekaj fantov, kateri niso v družbi, so napadli z bikovkami druge fante, pa še teh je samo eden v mladeniški družbi. Dalje piše, da je zato mladeniška družba, da ima bolj vzrok denar izsesavati ter da si naroča »Naš Dom«, ali kakor ga dopisnik v »Štajercu« imenuje: (»Viehpass«) (»Laž Dom«). Mi smo si naročali »Naš Dom« ter ga hočemo čedalje bolj razširjati. Zatirati pa hočemo »Štajerca« in druge temu kljukcu enake liste. Nazadnje še pa pravi, da bo v prihodnjem »Štajercu« narisal našega ober-taborita. Piše, da je on velik, debel ter masten, tako da se kar sveti. Mi pa ne vemo v mladeniški družbi za nobenega, ki bi bil enak temu, ki ga on opisuje. Dopisniku se pa svetuje, da naj rajši molči, če hoče, da ne bode s tem sebe narisal, ter tako pokazal svoje lažnjive modrosti. Toliko za danes, prihodnjič pa, če nas ne boste pustili pri miru, povemo še več! Kajti več imamo očitati mi vam, kakor pa vi nam. Mladenci! Mi pa le vrlo naprej, ter se ne vstrašimo zbadljivk naših nasprotnikov, saj vemo, da oslovski glas ne seže do neba. Šentjurski mladenič.

Ljubezen med Nemci. V Celju je nabil eden izmed voditeljev celjskih Nemcev Oechs pisarja pri magistratu Sonnenburga. Ta je šel tožit, magistrat pa ga je odpustil iz službe. Taki so »Štajerčevi« prijatelji po Spod. Štajerskem. Če se fantje kje malo premikastijo, pa jih ti gospodje imenujejo naenkrat surove in neotesane.

Čez Savinjo pri Vrbovcu so dogradili nov most. Vožnja iz Mozirja v Zadrebško dolino je sedaj za dobre pol ure krajša.

Trboveljska premogarska družba je razdelila med svoje delničarje za preteklo leto 1.190.000 kron dobička, t. j. 22 odstotkov. Ves dobiček znaša 2.112.326 kron. — Vsi spodnještajerski kmetje niso imeli lani toliko čistega dobička!

Od Sv. Martina pri Slov. Gradcu. Vreme imamo pri nas viharo, mrzlo in deževno. Slana, katera je bila tudi pri nas, še hvala Bogu ni naredila škode. Le Bog nas varuj še zanaprej mraza in daj nam toplo vreme, tedaj še upamo v jeseni dobiti dosti sadja, ker drevje je zdaj v najlepšem cvetju. Na sejem, dne 12. maja t. l., se je v Slovenjgradec prignalo veliko živine in ovac. Pa za živino ni bilo nič

kupcev. Nad ovce jih je pa bilo preveč in so se prav izvrstno prodale in so imele takorekoč zlate parklje. Tudi ljudstva je prav veliko prislo na sejm in je bila pri kramarjih prava gneča. In to gnečo so žepni tatje prav izvrstno izkoristili. Več ženskam so po 10 K in 20 K in še več denarja pokradli. Imejte drugokrat bolj pozor! — Tudi en stekel pes se je priklatil k nam iz Koroškega in je spotoma ob veliki cesti vgriznil več oseb in nekaj psov. Ti nesrečni ljudje bodo sli na Dunaj v bolnišnico. Psi so potem ustrelili v Velenju. Zdaj imamo pasji zapor. — Tudi k nam v slovenjegraško okolico je od začetka korajžno primahal lažnjivi »Štajerc« in nekaterim ponujal svoj evangelij; zdaj ga pa vedno bolj opuščajo in se sramujejo in mu vrata zapirajo. Tako upamo, da bo mu kmalu nehale biti srce in se bo preselil v večnost po zaslužen plačilo. Bodi pa pozdravljen »Naš Dom«, ker ti si nam res koristen in zanimiv list. Vi pa, blagi mladeniči in vrla dekleta, le tako naprej, korajža povsod velja. Sčasoma se morda spet vidimo. Vaš prijatelj!

Bizeljsko. Poročil se je minulo nedeljo v župnijski cerkvi Sv. Lovrenca na Bizeljskem gospod Andr. Kós, trgovec na Bizeljskem z gospd. Mar. Škof iz Spodnje Sušice. Bog blagoslovi mladi zakon! Čestitamo!

Zgodnja toča je med dežjem, bliskom in gromom in tudi suho jela padati na Zdolah pri Kozjem dne 13. maja ob 2. uri popoldan. Veliko škode ni napravila, hasni pa tudi ne. Na Binkoštno nedeljo je cel popoldan brez prenehanja lilo in tudi grmelo je vmes. Bog se nas usmili in daj lepo in toplo vreme!

Kozje. Občinske volitve se nam bližajo. Celi trg govori le o njih. Volilni boj bode hud. V petek, dne 23. maja, ko bodeš ti ljubi »Naš Dom« prikorakal v Kozje, bode menda najhujši boj. Pa upamo, da se bodeš razveselil tega boja, ker zmaga mislimo bode naša in sijajna.

Iz Oplotnice. Utonil je pri Krivčevi žagi dne 7. t. m. Franc Kokol, po domače Blažun, doma iz Spodnjega Koblja. Hodil je iz Konjic s sejma.

Od nekod.

Ker Pepi Ornik je župan
Mu v Ptuj se ne sme nagajat,
Če ni kdo celo mu udan
Odide Ornik se sprehat.

Odišel jim je v Abacijo,
Ker Fürst se ga je malo lotil.
Imeli z njim so homatijo,
Da se domov je spet napotil.

Zdaj Ornik zopet županuje
In v svojih vilah nam stanuje,
Denarce šteje, se smeji,
Debelo smotko tam kadi.

Poslušajte Slovenci Vi,
Kako se »Štajercu« godi.
On pešati je že začel,
Ti hudi ga bo kmalu vzeli.

Da leto toplo bliža se,
To žabe dobro vejo že
Po mlakah glasno regajo
In »Štajerca« pozdravljajo.

Povej nam ptujski »Štajerc« ti,
Kako se vendar to zgodi,
Da te tak malo vsi čislajo
Za »giftno krito« te imajo?

Lagati »Štajerc« preveč znaš
Hinavstva v sebi dosti maš.
In ljudstvo te je tam spoznalo
Ter marsikje slovo ti dalo.

V Slovenskih vinskih nam goricah
Leži Šent Lenart lepi trg.
Tam zveš pri vseh že krčmaricah,
V šparkasi da je lunin mrk.

Odkar je Mravljak s sveta šel
Se jok in stok je tam začel.
Kje je srebro, kje je zlato,
Je ljudstvo milo klicalo?

V Šent Lovrencu na Dravskem polju
En lep klobuk tam kažejo.
To Visenjaku ni dovolji,
Ker njegov je, mi pravijo.

Kar je Šent Lovrenc Visenjaku
To so prekrasni Bučecovci,
Gospodu Bračku korenjaku.
Kaj ne, Vi murskopoljski lovci?

Zdaj Ludvik Kresnik vino toči.
S politiko je prej barantal.
Da v stari tir mi spet ne skoči
Bom tiho djal in nič več kvantal.

* * *

Šmihel pri Pliberku. V zadnji številki »Našega Doma« je bilo na kratko omenjeno nekaj o našem pevskem društvu »Gorotan«. Res, isto bi bilo že skoraj zaspalo, da ga ni k življenju vzbudil sedanj g. pevovodja Ignac Vranšek. Lepo napreduje slovenska pesem in marsikatera »narodna« se že sliši od drugih ljudi, katere so se od pevcev naučili — kar se tukaj žalibog le malokdaj sliši — ker otroci se v šoli uče večinoma nemške pesmi — doma se razširja nemškutarija — odkod naj odrasel človek potem zna zapeti kako »našo«? Zatorej naprej! gospod pevovodja, razširite vaš oktet — morebiti v mešan zbor, kar bo na čast vam in sploh Slovincem v Šmihelu. Nadalje gospod dopisnik omenja nekoliko o tamburaškem društvu. Gotovo se še vsakdo dobro spominja letošnje Ciril in Metodove veselice o svečnici — ko so udarjali celovski tamburaši — še danes ne morejo pozabiti krasnih glasov — a takrat so igrali le štirje. Če se pa pri nas ustanovi društvo, lahko imamo 12—15 članov. Ali si ne bo vsak štel v čast biti Šmihelčan ali okoličan, če se ustanovi tako potrebno društvo — drugo na Koroškem — v Šmihelu. — Na vas je torej ležeče, ako posežete nekoliko v žep, da se zamorejo preskrbeti instrumenti — ponosno bodele potem lahko rekli: »Mi Šmihelčani smo Slovenci in gospodarji na naši zemlji, to ne samo v govoru, ampak tudi v dejanju.« G. Gobec, kateri je prvi sprožil to misel in je že igral pri tamburaših, bode gotovo napel vse sile, da se čim prej prične agitacija — in igranje. — Za danes torej naj to zadostuje, drugič bodem opisal še pa druge razmere, da bode svet spoznal Šmihel, naš lepi trg, ker se tako malokdaj kaj sliši o njem.

Tužna Koroška. Piše se nam: Čudne binkoštno praznike imamo letos v Korotanu. Lepega vremena še sploh nismo imeli v maju. Binkoštno nedeljo popoldne pa je začelo snežiti, kakor sred zime vmes pa se bliskalo in grmelo kakor v kresu. Danes, v ponedeljek pa, ko smo vstali, začudeni gledamo v naravo, kajti vsa je pokrita z belo odejo. Tudi sicer vesele ptice

pevke presenečene žalostno čivkajo po polomljenih drevesnih vejah.

Obre na Koroškem. Tudi v našo župnijo hodi nas vzbujat vrli »Naš Dom«. Kateri smo naročeni na njega, delamo krepko na razširjanje tega predobrega kmetskega lista. Akoravno so Obre na slovenski zemlji, imajo tukajšnji nemškutarski liberalci nemško ognjegasnno društvo, ki pri svojih pevskih večerih tako hajlajo, da bi se tudi vrabci na strehah tega naučili, ko bi se jim preneumno ne zdelo.

Slovenska zmaga na Koroškem. Pri volitvi župana v Prevaljah je bil dne 10. t. m. izvoljen z 10 proti 8 glasovom Slovenec, gospod Pristov. Živel! zavedni volilci!

Vrtnarska razstava bode dne 13. do 17. avgusta v Beljaku. Delajo se za njo velike priprave.

Z voza padel. Ko se je 17letni posestnik Dekan z Gorij ob Zili nedavno vozil iz Podkloštra domov, je konj prehitro tek. Ko je hotel voz ustaviti, je padel tako nesrečno na cesto, da so vsega okrvavelega prepeljali na njegov dom, kjer je drugi dan umrl.

* * *

Zastrupljena natakariča. Predvčeraj popoldne je prišel v Vračkotovo gostilno v Ljubljani neki gost, ki je naročil sebi četrto litra vina, ob enem pa je dejal natakariči Marjeti Erzenovi, naj si tudi ona vzame na njegov račun četrto litra vina in pride k njemu. Natakariča je prinesla za oba vina na mizo in se potem za trenotek odstranila od sobe. — Prišedša nazaj je popila vino, pa tudi neznan gost je svoje vino popil, plačal in odšel. Koj nato je postalo natakariči slabo in ker so razni znaki kazali, da je zavžila strup, so jo prepeljali hitro v bolnišnico, kjer so je želodec izpraznili. Sodi se, da je izven nevarnosti. Policija je takoj začela neznanega, a sumnega gosta zasledovati in posrečilo se jej je poizvedeti, da je neki posestnik iz Most.

Mladi ubijalec. S sekiro je po glavi udaril nek 6letni Janezek 2letnega Pavelčka v Dravljah nad Ljubljano, ko se je ta z njim igral. Rana se mu je navidezno kmalu zacelila, vendar je otrok tožil, da ga bole glava in zobje, ter je vsled tega umrl.

Nazaj k Rimu! R. H. Measures, lastnik velike tovarne za stroje v Easterbowine na Nizozemskem povrnili se je v katoliško cerkev. Plemeniti bogati spreobrnjenec zidal je katoličanom še kot protestant dve cerkvi. Nek njegov sin postal je še pred očetom katoličan in je goreč katoliški duhovnik v Walwurtu. Sploh pa se Holanci (Nizozemci) v velikem številu povračajo nazaj v katoliško cerkev. Samo v škofiji Haarlem povrne se vsako leto približno nad 500 protestantov v katoliško cerkev.

Štrašen čin blaznega. Pri posestniku Andreju Doljaku v Grgaru sta delala 19letni mizar Andrej Kumar in 45letni delavec Anton Bedevnik. V noči od četrta na petek je Bedevnik h kratu zgrabil neko rezilo, si prerezal žile na dlaneh in vratu, in si zadal več ran v srčno stran. Potem pa je ranil z rezilom Kumarija na zgornji ustnici in na brbtu. Bedevnik je namreč zblaznel. Prepeljali so oba v bolnišnico. Bedevnikovo stanje je jako nevarno.

Grozna nesreča je zadela belgijski romarski vlak na francoski severni železnici. Vlak, v katerem je bilo 350 romarjev, skočil je s tira. Kot vzrok nesreče se navaja, da je bila zemlja pod železničnim tirom od dežja zrahljana. Iz razvalin vlaka potegnili so 9 mrtvih, nadalje 11 težko in 40 lahko ranjenih romarjev. Ranjence, ki so vsi Belgijci, prepeljali so v Pariz.

Do tal pogorelo mesto. Mesto Bariffa na Ogrskem je do tal pogorelo. Požar je uničil 200 hiš. Ognjegasci pripeljali so se s posebnim vlakom iz Eperjesa. Mnogo velikih hiš pogorelo je do tal; med njimi zavod za umetno rezbarijo, nadalje magistratna hiša, župnišče in šele pred nekoliko dnevi otvorjeno in blagoslovljeno novo pošto poslopje. Škoda je tako velika, da jo oceniti ni mogoče. Neka žena umrla je od strahu, jedna je zgorela, več ljudi je nevarno opečenih.

Velikansko sleparstvo so razkrili te dni v Parizu. Zakonska Humbert sta slepila ljudi več let z neko namišljeno velikansko dedščino, za katero pa da se še pravdata, in sta s tem napravila dolgov v znesku 56 milijonov, ali tako, da sta na isti sleparski način naredila — nove dolgovce. V omari, katero je sedaj oblast zaplenila in ki naj bi bila hranila tisto »sporno« premoženje 100 milijonov, so našli le 20.000 frankov v vrednostnih papirjih, nakitov brez vrednosti in starih časopisov. Zakonska Humbert pa sta, ko sta slutila, da sta ovajena oblasti, ubežala. Koliko sta odnesla seboj, to vedi sam Bog! Zločinska zakonska dvojica je bila tako premetena, da je zavela celo predsednika društva odvetnikov, ki je med najodličnejimi advokati, da ju je zastopal. Za ubežno dvojico je izdana teralnica. Zaprli so tudi nekega odvetnika, a zapletenih je baje več jako visoko stoječih oseb. Govori se celo, da ta svar utegne postati nevarna tudi ministerstvu Waldeck-Rousseau.

Miši požrle dedščino. Neki francoski kmetič Ives Lecordes podedoval je od svojega brata 10.000 frankov. Možu zdela se je ta svota bogastvo in ker sree vsakega Francoza hlepi po krasotah pariških, namenil se je v Pariz zauživati razkošnosti glavnega mesta. Poprodal je doma svoje zemljišče in s skupljeno svoto hotel si napraviti veselje po svoje. Dedščino 10.000 frankov pa je mož spravil — v žitnico: češ, v žitnici denarja iskal nihče ne bode. Toda mož se je zmotil. Ko je zapravil skupnino od zemljišča, šel je iskat denar v žitnico, toda tu je bil mož bridko presenečen. Mesto denarja, bankovcev, našel je samo papirne kosce, miši so zavarovale denar in po nelepi mišji navadi, razgrizle in strgale so vse bankovce. Nesrečnež je zblaznil in usmiljeni sosedi oddali so ga v norišnico.

Vsakdanji kruh.

Jurček je bil mala sirota. Oče je bil rudar, ki se je ponesrečil pod zemljo in umrl. Ta strašni dogodek je na mater tako uplival, da mlada, toda slaba ženska od onega hipa, ko so ji moža mrtvega petegnili iz več metrov globokega rudokopa, ni mogla več k moči priti, ampak je tudi ona umrla pol leta pozneje, a Jurček je zdaj ostal sam, zapuščen od vsega sveta.

Sosedi so bili dobri ljudje ter so skrbeli za ubogo vdovo, da ni gladovala s svojim

sinčekom, toda smrt je nastopila pri njej nepričakovano. Neko noč je nenadoma umrla. Mali Jurček je bil sam pri njej ter je spal z njo v isti postelji; naenkrat ga vzbudi neka mrzla roka, ki ga je pogladila po licu. Otrok si zmane oči ter se nagne k materi, a ona mu reče: »Jurček, jaz zdaj odhajam, — a namesto mene imaš ti mater zgoraj na nebu — tam se bodeva zopet našla!« V tem je umrla. Drugo jutro je našla soseda Jurčeka poleg mrtve matere od utrujenosti v globokem spanju.

Na kraju trga, ne daleč od cerkve živela sta dva stara bogoboječa zakonska brez otrok in siromašna. Imela sta ravno toliko, da nista stradala, ali zato sta bila tem bogatejša na dobrih delih. Stara žena tega para je bila, ki je našla malega Jurčeka spečega poleg mrtve matere. Tiho, ne da bi ga vzbudila, ga vzame v naročje in odnese v svojo kočo, položi ga v posteljo in dene potem mleka kuhat. Ko je bilo toplo, poda mu ga nekoliko žlic, potem pa on zopet zaspi. Ko je tako ležal, s svojim od glada bledim licem proti starcema obrnjen, sta ga zelo milovala in se odločila, da ga vzameta takoj za svojega. Nekoliko dni je potem preteklo, da se je otrok nekoliko opomogel od prejšnjega stradanja in revšine, a to pa se je zgodilo na sledeči način.

Mara — tako se je zvala ta dobra starka — je Jurčeka ravno opravila in počesala; nežno ga še pogladi s svojo roko po črnih laseh, ko ga to lepo ravnanje gane. Jurček nasloni svojo glavico na starkine prsi in začne gorko plakati, kakor da bi hotelo skočiti srce iz prs.

Stara mara ga vzame v naročje in miluje, božajoč ga z roko po laseh in ličecu, ali pri tem ga pusti, da se svobodno izjoče. Ko je svojo bol nekoliko izjokal, pogleda kvišku in vpraša: »Kje je nebo? Jaz pojdem v nebesa. Mati so rekli, da jih bom tam našel!« In zopet je začel jokati, toda bil je nekoliko mirnejši.

Stara Mara je bila tudi prepametna, da bi se zdaj spuščala z otrokom v dolg pomenek. Zato je samo rekla: »Drago moje dete, oba, ti in jaz bodeva šla tja, toda morava še malo počakati. Zdaj pa pojdi z menoj, gréva najprej v cerkev!«

Starkina služba v cerkvi je bila ta, da je pred Zalostno Materjo božjo visečo svetilko vedno oskrbovala z novim stenjem in svežim oljem, da je svetilka pred svetim kipom gorela noč in dan. Kip sam na sebi ni bil bogve kaka umetnina, vendar pa je bil znak ljubezni. Mali Jurček poklekne in gleda pobožno starko, kako spreminja v svetilki stenj in olje. Po dokončanem poslu tudi ona poklekne poleg njega rekoč: »Tako ljubi otrok, zdaj hočeva eno češčno marijo zmoliti na čast naše predobre matere!« Pri besedah »naše predobre matere« se je Jurček kakor iz spanja prebudil in svoj pogled od kipa v starko uprl, toda rekel ni ničesar, samo molil je svojo češčno marijo.

Na večer istega dne je prišel zopet s staro Maro po istem poslu v cerkvico in odslej vsak dan. Med tem se je dete razvijalo in rastlo, ter je naenkrat iz njega postal snažen deček prijaznega lica, toda vedno resnega vedenja. Nekega dne, ko je starka vredila svetilko, reče Jurčku: »Ti zdaj že sam znaš domov; ne bi li hotel še malo tukaj ostati in opraviti svojo

večerno molitev, jaz pa bi šla domov in pripravila za očeta in naju večerjo?«

Jurček pokima z glavo v znamenje, da hoče, in ostane v cerkvici in moli.

Nekega dne si Jurček pri obedu dene kos kruha na stran, ne da bi to zapazili njegovi hranitelji. Ko pa zvečer zopet ostane sam v cerkvici, da opravi svojo večerno molitev, vzame ta prihranjeni kos kruha iz žepa, spleza z veliko težkočo na klop in položi omenjeni kos na pušico, ki je bila pritrijena pod kipom Matere božje v zid, ako bi kaka pobožna roka hotela kak vinar darovati, iz katerega prinosa bi se kupovalo olje in popravljal kip. »Sveta mati«, reče tiho, »ti si gladna, ti si tako blede, jaz pa zdaj nisem lačen; vzami torej moj kruh. Ravno za te sem ga prihranil!« Nato odbeži veselo domov, misleč v svoji otroški pameti, da Mati božja nima zadosti jesti, in je na kipu zato tako blede. Ko pa je drugi dan zopet prišel v cerkvico, ni bilo več kruha na pušici.

To je trajalo nekoliko dni. Vsak večer je Jurček djel na pušico kos kruha, a ko je zjutraj prišel v cerkev, ni bilo več kruha na pušici; vendar pa je pri tem najčudnejše bilo to, da Jurček ni mogel ničesar opaziti, o čemur bi se dalo utemeljiti, da je izgled Matere božje lepši in boljši; vedno je ostala tako blede ter izgledala žalostna in lačna. Tega si ni mogel raztolmačiti ter je zategadel postal tudi sam žalosten. V svoji otroški prostosti je nekoč razodel svojo žalost doma starki Mari, ker se je zdaj tamkaj čutil že popolnoma domačega.

Ko je Mara zvedela, kaj Jurček dela, in to s tako malim ali skoro nikakoršnim uspehom, se ni niti najmanj začudila, ampak je samo ljubeznjivo rekla: »Ali ljubi otrok, naša sveta Mati ne je takega kruha!«

»O, je« — potrdi Jurček — »vsako noč je pojela cel kos, ki sem ji ga prinesel.«

»Je-li to res?« vpraša zopet starka. »Torej ji pripravi danes zopet en kos.« Jaz bodem že stvar dognala, — misli pri sebi.

Zvečer stara Mara ni odšla po dovršenem delu domu, ampak se je skрила med grmovjem blizu cerkvice tako, da je mogla iz svojega skrivališča skozi okno ob enem videti na kip Matere božje. Videla je malega Jurčeka, kako je po dovršeni večerni molitvi splezal na klop in položil svoj kos kruha na pušico, potem pa zopet nazaj splezal in hitro odbežal domov. Samo kakih deset minut je čakala in med tem molila, ko pride deček, malo večji od Jurčeka, toda še siromašnejši oblečen, v cerkvico ter gre naravnost h kipu Matere božje, vzame s pušice kos kruha, ga poljubi in v žep vtakne. Zdaj pripogne koleno pred kipom, se prekriži in hoče oditi iz cerkvice, ko ravno stara Mara predenj stopi. »Kaj iščeš tukaj, moje dete?« vpraša ga ljubeznivo.

Deček ves osupnjen in prestrašen odgovori: »Jaz — jaz ničesar ne iščem — prišel sem si samo po ta kos kruha. Jaz tega kruha nisem vkral. Pretekli teden sem skoro gladu umrl, pa sem molil v tej stiski k Materi božji, da naj ne pusti, da umrem gladu, in od takrat mi je vsak večer dajala kos kruha.«

»Odkod pa znaš, da ti je Mati božja dajala ta kos kruha?« vpraša ga starka.

»Saj sem pobožno in goreče k nji molil«, odgovori deček, »v svoji molitvi niti besedice nisem omenil o kruhu, temveč sem samo molil, da se me usmili ter ne pust, da gladi umrem, in glej! Vsak večer me je nasitila s kosom kruha.«

»Nikar se ne boj!« tolaži ga stara Mara. — »Ti nisi nič hudega storil. Jaz vse znam, a tudi Mati božja zna. Ti le svoj kruj jej in lepo zahvali Mater božjo, a jutri pridi k meni. Nismo ravno bogati, a ti še imaš manj nego mi. Mi ti hočemo po mogočnosti pomagati, a o kruhu, ki ti ga je Mati božja vsak dan darovala in te na ta način rešila smrti, boš sčasoma več zvedel in boš imel dovolj prilike se čuditi nad neskončno modrostjo božjo.«

Jurček in Jožek sta se hitro spoprijateljila, a ko sta Mara in njen mož od starosti popolnoma obnemogla, ni jima bilo treba tuje pomoči, ker sta imela doma mlade in močne roke, ki so delale iz hvaležnosti namesto njih.

Zelet bi, da bi vsak cenjeni čitatelj prečital to povest ne enkrat, ampak večkrat!

Birmskim botrom

kot jako lepo, vredno in pa ob enem pametno darilo za birmance

„Sveto opravilo“

ki so ga nekdanj spisali slavni Slomšek, in ki je lani izšlo v novi izdaji. Prodajalci po bukvarnah imajo mnogo lično vezanih molitvenikov, in nekateri so tudi dobri. A navadno kupovalci gledajo bolj na zunanjo obliko knjige, kot na notranjo vrednost, katere pa ni mogoče preceniti v eni polovici ure, ko se izbira preglejuje in kupuje molitvenik. V mnogih na zunanji lepši molitveniki so pa molitvice brez smisla skupaj zmetane po vsebini in jeziku kaj slabo prirejene, da ni vseh priporočati. Z mirno vestjo si zagadel upamo — kakor že enkrat — lepo ponuditi novo »Sveto opravilo«. Prirejeno je tako, da si sega s sedanjim katekizmom roka v roko, ter obsega kolikor mogoče vse molitve in sv. maše, pobožnosti, litanije in bratovščine, ki se rabijo med letom in ki jih gg. katehetje priporočajo otrokom; ob enem je pa knjižica prirejena tako, da jo lahko rabijo tudi šoli odrasli ljudje. Da se je kat. tisk. društvo s to skrbno in okusno, ter jako vredno prirejeno knjižico ustreglo, kaže to, da so jo slovenski listi lepo pozdravili in da se jo vedno v jako mnogo izvodih naroča iz vseh slovenskih dežel. — Cena jej je 35 kr. v finem papirju in 70 kr. v še boljšem papirju po 80 kr. v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. Po pošti 5 kr. več. Naj se terja tudi v drugih prodajalnicah po isti ceni. Priporočite jo tudi drugim!

Jožef Ullaga,

trgovina z manufakturnim blagom
v Mariboru,

Tegetthoff-ova ulica 21

priporoča svojo veliko in raznovrstno zalogo manufakturnega blaga, platna in sukna, posebno lepo izbirko sukna za moške in ženske obleke po najnižji ceni, ter odeje in perilo lastnega izdelka.

13 3—3

Najboljše in najcenejše

ure

se dobe pri

T. Fehrenbach,

urarju in optikarju v Mariboru, gosposka ulica št. 26 in dravska ulica št. 2.

Niklaste ure od 2 gld. 50 kr. naprej,
srebrne ure > 4 > — > >
ure budilnice > 1 > 50 > >
stenske ure > 2 > — > >
očala > — > 30 > >

Daljnogledi, zlatnina in srebrnina po tovarniški ceni. 11 5—3

Zavarovanje pogrebnih stroškov.

Nravna dolžnost sili vsakogar, da olajša v slučaju svojega umretja svojim zaostalim gmotne skrbi za dostojen pogreb. To je najbolje po zavarovanju pogrebnih stroškov za 50, 100, 150, 200, 250, 300, 350, 400, 450 in 500 K z meseč. doneski po 20 h in više. Sprejemajo se le zdravi v starosti od 15. do 60. leta. — Zavarovanje pogrebnih stroškov na Dunaju je v teku desetletij do l. 1900 izplačala čez 90.000 umretnih slučajev in ima okoli 1.100.000 K premoženja. — P. n. visokocenjeno občinstvo je najljudniše prošeno, da hiše obiskujočim pover-

jenikom celó zaupa. Mesečni doneski in novi udje nabirajo se pa vselej tudi pri podpisnem glavnem zastopu. Z odličnim spoštovanjem se priporoča glavni zastop J. E. Weigl v Mariboru, Zofijini trg št. 3. 9 20—5

Zanesljivi in zaupanja vredni poverjeniki, ki so slovenščine in nemščine tudi pismeno dovolj zmožni, se sprejemajo pod zelo ugodnimi razmerami. Pri vprašanjih se prosi za odgovor — znamko.

Slovenci! Svoji k svojim!

Restavracija

v Narodnem domu v Mariboru

se priporoča slavnemu p. n. občinstvu iz mesta in dežele v obilni poset ter uljudno naznanja, da toči vedno pristna štajerska vina, ter vedno svežo pivo. Ukusna in sveža topla in mrzla jedila so vedno na razpolago.

Z odličnim spoštovanjem

14 3—3

S. Jagodič,
gostilničar.

Lepe sobe za tujce! Krito kegljišče!

Slovenci!

podpirajte narodno in domačo časopisje!

Kdor hoče imeti najboljši in najcenejši narodno-politični in gospodarski tednik, ta si naj naroči list:

„Slovenski Gospodar“

kateri ima vsakih 14 dnij list „Naš dom“ kot prilogo.

„Slovenski Gospodar“ s prilogo „Naš Dom“ stane s poštnino celo leto 4 K, pol leta 2 K, četrt leta 1 K.

List prinaša podučljive uvodne članke o narodno-političnem položaju, razne politične dogodbe v ožji domovini in v širjem svetu, dopise iz raznih krajev slovenske domovine, gospodarska in društvena poročila, novice, kakor tudi zanimive pripovedi in podučljive gospodarske razprave. — Poročila iz vseh krajev o zanimivih in resničnih dogodkih so nam dobrodošla.

Ker je list zelo razširjen po Južnoštajerskem, deloma tudi po Kranjskem in Koroškem, se zamore najbolj priporočati za oznanila o prodaji in kupovanju posestev, o razpisih šolskih in občinskih stavb, o razpisih letnih in živinskih sejmov, o dražbah, za oznanila o otvoritvi in priporočilih obrtov in trgovin, o prostih službah za občinske tajnike in redarje, za obrtne in trgovske pomagače in učence, za organizacije in cerkovnike, za delavce, hlapce in dekline itd. itd.

Cena pri oznanilih primeroma jako nizka, pri večkratni objavi še poseben popust.

Posebno se priporočajo mala oznanila, kjer stane vsaka beseda 2 h za vsakokratno objavo.

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, koroške ulice 5

priporoča naslednje knjige:

Marija žalostna mati. Molitvenik za počestje matere božje sedem žalosti z dodatkom za očitno in domačo službo božjo. Šesti predelan in pomnožen natis z krasno sliko Marija žalostna mati. Za postni čas najbolj primeren molitvenik; z večjim tiskom. Spisal Franc Ser. Bezjak, knezoškofijski duhovni svetovalec in župnik. Cena: v platno vezano z barvano obrezo 1 K 20, v usnji vezano z zlato obrezo 2 K 40; s pošto 10 vinarjev več.

Ključek nebeški. Molitvenik za bogoljubno mladino s krasno sliko Jezus prijatelj otrok. Sestavil Ivan Skuhala. Cena: ukusno vezan v platno 60 v, s pošto 70 v.

Duhovni vrtec ali molitvenik za katoliško mladež s podukom za sveto birmo. Najbolj primerno darilo za birmance. Z lepo sliko Jezus nebeški vrtnar. Peti natis. Cena: vezan v usnji z barvano obrezo 1 K 50, z zlato obrezo 1 K 70, s kopčijo 1 K 90; po pošti 10 vinarjev več.

Sveto opravilo. Molitvenik za mladino in tudi za odrasle. Spisal Jožef Čede, kapelan. Cena: v platno vezano 70 v, v usnjo vezano z zlato obrezo 1 K 60 v; po pošti 10 v več.

Venec pobožnih molitev in svetih pesmi za očitno in domačo službo božjo bogoljubnih kristijanov. Spisal duhovnik lavantinske škofije. Sedmi pomnoženi natis. Knjiga ima lepo sliko Marije brez madeža spočete, potem mašne molitve, venec pobožnih molitev in 290 svetih pesmi. Jako priljubljen molitvenik. Cena: vezan v usnji z barvano obrezo 2 K 80, z zlato obrezo 3 K 20, vezan v šagrin-usnje z zlato obrezo 3 K 40; s pošto 20 vinarjev več.

Katekizem o zakonu. Navod za katoliške zaročence in zakonske. Po P. Jožefu Höller, O. Ss. R., poslovenil duhovnik lavantinske škofije. Cena: 1 komad 30 vin., s pošto 35 vinarjev.

Bukve božje v naravi. Spisal dr. Alban Stolz, podomačil P. Hrisogon Majar, O. S. F. Cena knjižice 30 v, s pošto 10 v več.

V Marijtnem Celju. Zgodovinske in topografske črtice. Spisal in izdal s pridigami, katere je imel v Marijtnem Celju, dr. Anton Medved, c. kr. profesor v Mariboru. Knjiga obsega 173 strani v 8°. Cena je 60 vin., po pošti 70 vinarjev.

Jeruzalemsko romanje. Spisal profesor J. Zidanšek. Knjiga zanimivo opisuje potovanje v Jeruzalem, sveto deželo in šege sedanjih prebivalcev. Krasita jo dve sliki. Obsega 207 strani v 8°. Cena knjige: broširana 70 v, kartonirana 90 v, v platno vezana 1 K 20 v; s pošto 10 vin. več.

Slovenske knjižice: Pod lipo I. zvezek. Črtice iz slovenske zgodovine. **Stari Slovani.** Za priprosto ljudstvo spisal Dobrogoj Velčki. Cena: 30 vin., s pošto 5 vin. več.

Socijalni demokrati novi kmečki prijatelji. Kmečko vprašanje zlasti z ozirom na knjižnico „Slovenskim kmetom v poduk in prevdarek“. Cena za 1 komad 6 vin., s pošto 11 vin., 50 komadov 2 K 50 vin., s pošto 2 K 80 vinarjev.

Kmetijska zadruga. Knjižica, ki uči, kaj kmetijske zadruge pomenijo, kako se snujejo in kako se uspešno vodijo. Spisal Ivan Kač. Komad 40 v, s pošto 45 v.

Gospodarske izkušnje sadjerejske, zlasti vinogradniške. Spisal Simon Gaberc, župnik Framski. Ponatis iz „Slovenskega Gospodarja“. S šestimi podobami. Cena knjige 40 v, po pošti 45 vinarjev.

Zbirka narodnih pesmi I. in II. snopič. Z priljudnimi, narodnimi in drugimi znanimi pesmi. Cena posameznemu snopiču 20 vin., s pošto 23 vinarjev.

Obrednik za cerkvenike ali natančen poduk za cerkvene služabnike. Neobhodno potrebna knjiga za Velikonoč in sploh za celo cerkveno leto. Cena 80 vin., po pošti 85 vinarjev.

Venec svetih pesmi za očitno in domačo službo božjo bogoljubnih kristijanov. Sedmi natis. Cena za komad 1 K 50; s pošto 1 K 60 vinarjev.

Družbine bukvice za dekleta, ki so pri deklški ali križevski družbi in tudi za druge pobožne ženske. Dvanajsti natis. Cena: v usnji vezane z mramornato obrezo 2 K 60, z zlato obrezo 3 K; s pošto 20 vin. več.

Vsakovrstne podobice, rožne vence in druge devocijonalije s slovenskimi napisi.

Spomini na prvo sveto obhajilo 4—30 v.

Opozarjamo posebno na **lepe spominke za rajne s črnimi obrobki.** Tisek na zadnji strani oskrbimo točno in po ceni.

Rožne vence vsake velikosti in kakovosti prodajamo na drobno in debelo, tudi **rožne vence žalostne Matere Božje** in **preč. Spočetja** itd. Istotake **sve-tinjske s slovenskim napisom.** Imamo **lepe niklaste in medene križece** za rožne vence, na steno in posebno za častite duhovnike za sprevidenje bolnikov.

Razpošiljajo se samo proti predplačilu. Zneski pod 2 K se pošljejo lahko tudi v znamkah.